

Hồi 33

Ngũ Độc Thần Quân

Tiếng nổ vang rền từ trong sơn động vọng ra làm hai người cả kinh.
Nhất Thốc Dã Tẩu cả kinh kêu lên:

- Hãy nhanh rời khỏi cửa động.

Vừa nói xong lão liền nhảy tạt né tránh, Tử Lăng cũng vội vã bắn mình nhảy xéo về một góc ẩn nấp.

Tử Lăng có vận thần công lắng nghe, nhưng cảnh vật vụt trở lại yên tĩnh lạ thường. Cửa động vẫn y như lúc ban nãy, không một bóng người, cũng vẫn không một vật chi khác lạ.

Tử Lăng thầm nghĩ:

“Có lẽ một mảnh đá cực lớn, bất thần sụp đổ, nên mới gây ra tiếng nổ dữ dội như thế!”

Vì quá gấp rút, nên hai người ẩn nấp cách nhau một khoảng khá xa. Trước mặt Tử Lăng cỏ dại mọc ngực, dây leo chằng chịt, choán mất cả lối đi, nên chàng không tài nào nom thấy được chỗ lão già ẩn nấp.

Một thời gian trôi qua, cảnh vật vẫn yên tĩnh không thay đổi, chỉ thỉnh thoảng từ xa đưa đến một ngọn thu phong rung nhẹ lá cây rừng, khua lên nghe xào xạc.

Chàng không thể nhẫn nại được nữa, liền dùng phép Truyền Âm Nhập Mật hướng về phía ẩn nấp của lão già, ước hỏi:

- Lão tiền bối, bên ấy có xảy ra việc gì hay không?

Không nghe thấy tiếng trả lời.

Tử Lăng ngạc nhiên không ít, chàng hỏi tiếp:

- Lão tiền bối...! Có nghe thấy tiếng của tôi không?

Vẫn không nghe thấy tiếng trả lời.

Tử Lăng cũng nghi hoặc vô cùng, khoảng cách của hai người chỉ có vài trượng, hà tất dùng phép Truyền Âm lại không nghe rõ... Hay là lão ta đã dời khỏi chỗ ấy rồi?

Nhưng chuyện ấy lại càng vô lý, dù cho có việc chi quan trọng đi nữa, cũng phải lên tiếng cho chàng hay biết, chẳng lẽ lão lại bỏ đi một mình?

Một thời gian ngắn lại trôi qua.

Chàng lắng nghe không tiếng động tĩnh, liền tung mình nhảy vọt đến chỗ ẩn nấp ban nãy của lão già.

Một cảnh tượng hãi hùng hiện ra trước mắt.

Một bộ xương khô nằm ngay vị trí ấy.

Nếu cảnh tượng xảy ra cách đây vài tháng, dù sao chàng cũng không thể tin tưởng được.

Nhưng sau khi đọc qua quyển Mai Châu Bửu Lục, trong ấy có đoạn nói về chương lục có thể hóa cốt tan thân, và chàng từng tận mắt xem qua lão Nam Cung Minh dùng Thi Độc Chương Lục biến Cửu Đầu Lữ Cung thành một vùng nước đen ngòm.

Sau khi xem lại thật kỹ, chàng quả quyết rằng bộ cốt hài này không phải là của lão Nhất Thốc Dã Tẩu. Điểm thứ nhất là sự dài ngắn và cao thấp cách biệt xa, điểm thứ hai là dù cho có bị ngộ nạn đi nữa, xương cốt cũng phải còn mới, bộ hài cốt này đã bị sương gió làm cho sứt mẻ đi nhiều.

Chàng lại nhặt được một thanh đao ngắn đã hoen rỉ nằm cạnh bộ cốt hài. Lưỡi đao ấy tối thiểu đã được phơi ngoài sương gió tối thiểu hơn nửa năm rồi.

Thế thì lão Nhất Thốc Dã Tẩu đã rời khỏi chỗ này để về đâu mới được chứ?

Chàng còn đang phân vân bỗng nhiên có tiếng cười giòn tan từ sau vọng lại, kế tiếp lại có một giọng nói lạnh lẽo như băng, thanh âm nghe vắng vắng dường như từ một thế giới huyền bí xa xăm đưa đến.

- Chàng vẫn vợ thơ thẩn, đang định tìm lão già lùn đấy à?

Văn Tử Lăng vội vận dụng toàn bộ công lực chuẩn bị sẵn sàng song chưởng, lập tức nhanh như cắt quay người lại.

Chàng giật mình đánh thót, trước mặt một thiếu nữ thon, mon morn đào tơ, mình vận bộ y phục toàn thân màu đỏ thắm đang tươi cười chăm chú nhìn chàng.

Một mặt chuẩn bị thế ứng chiến, chàng liền cất giọng quát hỏi:

- Phải đấy! Ta đang tìm lão già vừa đi lạc, cô nương là ai?

Hồng y thiếu nữ cười như nắc nẻ:

- Nếu công tử muốn tìm lão già ấy, bản cô nương sẽ dẫn đường giùm cho. Còn bản cô nương là ai, việc ấy không được quyền hỏi, mà dù có hỏi cũng không được trả lời thỏa đáng đâu.

Văn Tử Lăng vụt cảm thấy ớn lạnh nơi xương sống, mặc dù tiếng cười nghe giòn tan quá, nhưng sắc diện của cô nàng có vẻ lạnh lẽo và âm hiểm khác thường.

Chàng bần khoản cân nhắc. Sau khi suy nghĩ giây lát, chàng liền đánh bạo hỏi:

- Cô nương chắc biết chỗ ẩn trú của lão già, chắc là đang trong động phải không?

Hồng y thiếu nữ lạnh nhạt nói:

- Bản cô nương đã bảo rằng chẳng nên hỏi nhiều lời! Nếu muốn tìm lão thì hãy theo tôi. Bằng không hãy đi khỏi nơi này! Bản cô nương không cố ý lưu giữ những kẻ tò mò và hay nghi kỵ ấy đâu.

Tử Lăng nổi giận định mắng trả, nhưng chàng cố dằn cơn nộ khí:

- Thế thì phiền cô nương hãy đi trước dẫn đường, tại hạ sẽ theo sau!

Nàng thiếu nữ áo đỏ đưa mắt cân nhắc Tử Lăng... đoạn nhanh nhẹn quay mình, uốn éo lưng ong, cất bước đi trước.

Tử Lăng định bụng, nàng chắc sẽ đi ngả miệng hang, nào ngờ nàng vòng qua cửa động, đoạn đi về phía dãy núi bên tả.

Vòng theo triền núi hơn ba chục trượng, trước mặt chàng một thung lũng xanh biếc vụt hiện ra.

Mặc dù thời tiết lúc bấy giờ đã vào đầu thu, nhưng nơi đây cây cỏ tốt tươi, hoa rừng đua nở mùi hương thơm ngát theo gió thoảng đưa, chàng lâng lâng như lạc vào đào nguyên tiền cảnh.

Thiếu nữ quay lại nhìn chàng mỉm cười hỏi:

- Công tử! Chàng xem, phong cảnh nơi đây đẹp đấy chứ?

Sự biến đổi làm Tử Lăng ngạc nhiên vô cùng là vừa đạp chân đến thung lũng, sắc diện của thiếu nữ đột nhiên tươi tỉnh lạ, đôi má ửng hồng như đóa hoa hường vừa chớm nở, làn môi tươi thắm đỏ au mỗi khi cười lên như ru người vào cõi mộng.

Chẳng nói thề, giọng nói của nàng cũng trở nên êm dịu rung cảm lạ thường, so với lúc nãy hoàn toàn là hai người khác lạ.

Phong cảnh trước mắt nên thơ như vẽ, dựa bên lại có một thiếu nữ yêu kiều diễm lệ, tinh thần chàng vụt hưng phấn vô cùng... chàng khẽ buột miệng mỉm cười khen:

- Địa phương này đẹp tuyệt...

Chàng đưa mắt đo lường cảnh trí trước mắt, một thung lũng đầy cỏ non xanh lơ, bốn bề giáp với chân núi, chỉ có một mặt dựa rừng là lối ra vào.

Chàng liền hồ nghi cất tiếng hỏi:

- Lúc này cô nương hứa sẽ dắt tôi đi tìm lão già.

Thiếu nữ mỉm cười đáp:

- Chẳng lẽ công tử định cho rằng tôi phỉnh gạt đấy ư?

- Nhưng tôi chẳng thấy một chỗ nào có thể trú ẩn được cả, không lẽ lão già lại núp ở dưới đám cỏ hay sao...?

Thiếu nữ bí mật mỉm cười:

- Không ở dưới đám cỏ, nhưng ở trong vách đá...

Nàng vừa nói đưa tay chỉ về phía vách đá trước mặt.

- Công tử hãy xem kìa...

Tử Lăng định thần nhìn kỹ, trên vách đá đối diện, họ dùng xương người sắp thành ba chữ to tướng:

“Tử Vong Động.”

Những mảnh xương người cùng một màu sắc với vách đá, thêm vào đấy dây leo chằng chịt phủ che, nếu không chú ý chắc sẽ không nhìn thấy được.

Chàng hồ nghi không hiểu nổi, bèn thắc mắc hỏi:

- Nhưng sơn động ở đâu.

Thiếu nữ dịu dàng nói:

- Hiện tại giải thích ra thì tôi e hơi sớm, đợi chút nữa chàng sẽ hiểu rõ.

Thấy thần sắc của nàng không có vẻ ác ý, Tử Lăng vui miệng thốt:

- Sao lúc này cô nương có vẻ âm trầm lạnh lẽo, và bây giờ lại đổi ra tươi tắn đẹp đẽ như thế?

Thiếu nữ hơi thẹn đỏ ửng mặt.

- Công tử nói sao...? Tôi dễ gì được như lời chàng khen tặng.

Tử Lăng vội nghiêm nét mặt:

- Phiền cô nương hãy mau dẫn tôi đi tìm lão Nhất Thốc Dã Tẩu.

Thiếu nữ cười ngặt nghẽo:

- Chàng nhất định phải gấp rút tìm gặp mặt cho được lão già lùn ấy à?

- Vâng...! Đúng đấy, mục đích theo cô nương đến đây tôi đã trình bày rõ ràng kia mà.

Thiếu nữ ung dung mỉm cười:

- Sao mà vội thế...! À này... Tối thiểu chúng mình cũng phải thông qua danh tánh cái đã.

Văn Tử Lăng ân hận đã lỡ lời, thật ra không nên cùng thiếu nữ dằng dai, chàng cố ý hạ giọng đáp:

- Tại hạ họ Văn tên Tử Lăng.

- Còn tôi họ Hoa tên Trung Tú, người đời thường gọi là Ngũ Độc Công Chúa!

Tử Lăng giật mình đánh thót:

- Còn Ngũ Độc Thần Quân?

- Là cha ruột tôi.

Tử Lăng cố giữ vẻ bình tĩnh:

- Thật là thất lễ, xin cô nương miễn chấp.

Thế ra Hoa Trung Tú không phải là bạn mà là thù địch.

Hoa Trung Tú thân nhiên mỉm cười:

- Hiện tại tôi sẽ giải thích, tại sao tôi từ thái độ lạnh lẽo ra tươi cười vui vẻ. Đối với những người đột nhập vào đây, thường thường người mà được tôi đối xử với thái độ ấy, khó mong sống sót và người ấy sẽ chết vì tay tôi.

Tử Lăng khẽ "hừ" một tiếng tỏ vẻ khó chịu.

- Tại sao lúc này cô nương không hạ sát tôi, mà chần chừ mãi đến bây giờ?

Hoa Trung Tú cả thẹn ấp úng:

- Nguyên do vì tôi rất thích chàng

Nàng đỏ ửng đôi má, quay mặt đi, đoạn tiếp:

- Thôi, bây giờ tôi sẽ dẫn công tử đi gặp lão già.

Nói xong nàng nhanh nhẹn cất bước đi trước, Tử Lăng hậm hực theo sau.

Trong khoảnh khắc hai người đã đặt chân đến dưới góc núi, ngược nhìn lên, ba chữ Tử Vong Động sắp bằng xương người trông có vẻ đe dọa ghê rợn.

Hoa Trung Tú nhanh nhẹn vén bức rèm mây, kê miệng vào vách đá khẽ gọi:

- Mở cửa.

Tử Lăng đưa mắt nhìn kỹ, không thấy cửa động đâu cả, nơi Hoa Trung Tú kê miệng vào gọi, có một lỗ nhỏ bằng đồng tiền ăn thông vào trong.

Có tiếng "sè sè" khua động... Phiến đá to tướng đột nhiên tách rời ra, từ từ lui thụt vào phía trong, một cửa động rộng lớn vụt hiện ra...

Hoa Trung Tú đưa mắt ranh mãnh nhìn Tử Lăng:

- Cửa động như thế này, công tử xem có vẻ kỳ lạ chứ...? Thôi... chúng mình hãy vào...

Nói đoạn nàng cất bước vào trước. Mặc dù thừa biết một khi bước chân vào cửa động là như bước vào hổ huyệt, nhưng đến non nước này, Tử Lăng không thể chùn bước được...

Vừa đi vào khỏi ngưỡng cửa, hai bên vách đá, mỗi bên bốn tên đại hán y phục sặc sỡ, thần sắc cực kỳ hung tợn, vụt chạy ra. Thấy hai người đi tới, họ lập tức nghiêm chỉnh vái chào, cả bọn cất tiếng hô to một lượt, làm rung chuyển cả hầm đá...

- Kính chào Công Chúa...

Tử Lăng lặng lẽ bước theo Hoa Trung Tú, duyệt qua tiểu đội giữ cửa một cách oai vệ...

Thành linh, hai tên đại hán đứng chốt, sau khi nhường Hoa Trung Tú đi khỏi, vụt đứng giàn ngang ngăn cản Tử Lăng lại, đồng thời toàn đội vụt rút khí giới ra, vây quanh lấy chàng...

Thần sắc của họ rất dễ sợ, dưới lớp áo màu đỏ đen chen lộn rất chói mắt, trước ngực thêu nổi lên hai cánh xương người vất chéo, càng tăng thêm phần sát khí.

Sau giây phút ngơ ngác... Tử Lăng nổi giận quát to:

- Các người định giở trò gì đây hử...?

Hoa Trung Tú vội cất tiếng phân trần:

- Theo quy lệ của Tử Vong Động, một khi người lạ đột nhập vào đây, phải cùng kẻ có phận sự giữ cửa thử qua tài nghệ mới được.

Tử Lăng nổi đóa kêu lên:

- Nhưng cô nương quên rằng tại hạ là khách cơ mà?

- Không thể được! Tôi không thể vì tình cảm một cá nhân, mà xóa bỏ quy lệ cố hữu của bốn động!

Thấy tình thế đột nhiên xoay chiều, Tử Lăng định lập tức rút lui khỏi động, nhưng chợt nghĩ đến Giang Thu Lăng và Nhất Thốc Dã Tẩu, chàng cố trấn áp cơn tức giận, điềm nhiên cười nhạt:

- Tại hạ không thích vô cớ đánh nhau, huống chi sự xung đột gây ra, không thể giới hạn được, đã nghiêm nhiên là khách, nếu rủi ro làm tổn thương đến tánh mạng những thủ hạ của cô nương, chẳng là một việc đáng tiếc lắm ru?

Hoa Trung Tú cười lên khanh khách:

- Công tử khéo lớn lối khoa trương. Nếu không đồng ý cùng toán người này thử sức, hoặc giả tự cảm thấy mình kém tài, kém sức, thì hãy mau chuẩn đi là xong chuyện.

Biết lỡ lời, nàng bèn dùng sức Truyền Âm Nhập Mật cùng Tử Lăng, dặn nhỏ:

- Công tử chớ sợ! Có tôi đây, dù chẳng may chàng có rủi bị thương, tôi sẽ chữa trị và săn sóc cho.

Tử Lăng khinh khỉnh cười nhạt:

- Rất tốt! Tôi sẽ tuân mệnh lệnh! Nhưng rủi có xảy ra điều chi đáng tiếc, xin đừng trách tại hạ nặng tay nhé.

Một tên đại hán trầm trọng quát:

- Xin quý khách rút khí giới ra nghênh đỡ.

Tử Lăng xua hai tay cười đáp:

- Tại hạ mình không tác sát, chỉ dựa vào hai bàn tay này, không ngại cùng chur vị thử sức vài chiêu cũng được...

Tám vị đại hán không cần khách sáo, đồng thời đưa khí giới lên, nhằm Tử Lăng đâm thẳng tới...

Tử Lăng hét to một tiếng vận dụng nội công, đưa song chưởng ra dùng chiêu Bát Phương Phong Vũ, thẳng cánh tay quét thẳng vào tám tên đối thủ.

"Bùng...!"

Tiếng nổ làm rung chuyển cả tòa sơn động, tiếp theo đấy là tiếng thét thất thanh vang dội...

Ba tên đại hán nằm sóng sượt dưới đất, còn lại năm tên loạn choạng thối lui, sắc diện tái mét.

Hoa Trung Tú vụt biến sắc, tỏ vẻ giận dữ định nhảy bổ tới trả thù cho đồng bọn. Nhưng sau phút suy nghĩ, nàng liền tươi cười nét mặt bước lui về chỗ cũ, tấm tắc ngợi khen:

- Võ công của công tử quả thật siêu quần bạt tụy...

Tử Lăng khẽ cười nhạt:

- Có gì đâu, với chút tài nghệ nhỏ mọn ấy...

Năm vị đại hán còn lại, binh khí của họ đã bay mất, khép nép đứng tạt qua hai bên, nhường lối đi vào...

Thiếu nữ dịu dàng thốt:

- Mời công tử hãy theo tôi... vì chàng đã thi hành đúng quy lệ của bốn động...

Tử Lăng mỉm cười bước tới.

- Cô nương cứ tự tiện dẫn đường...

Thình lình, tiếng cười oang oang như lệnh võ từ trong động vang vọng ra.

Một bóng người cao to bay vụt đến trước mặt hai người.

- Tài nghệ của thiếu hiệp quả thật siêu quần bạt thế, chỉ một chiêu đầu tiên đã hạ xong tám tên giữ cửa, với võ công này khả dĩ liệt vào hàng đại cao thủ.

Tử Lăng định thần nhìn kỹ, người này có một tầm vóc khôi ngô, mình vận áo tím, mày rậm râu dài, trông có vẻ oai phong凛冽.

Hoa Trung Tú vội vái chào:

- Kính chào gia gia!

Người nọ cất tiếng cười ha hả:

- Con dẫn vị tiểu hiệp này về đây đấy à?

Thiếu nữ đỏ au đôi má ngại ngùng, hỏi vặn lại:

- Gia gia...! Chàng trông cũng được đấy chứ?

- Tuyệt hảo, cốt cách nhân phẩm... võ công đều liệt vào hàng thượng đẳng.

Hoa Trung Tú nũng nịu đứng dựa sát vào lão già, hỏi tiếp:

- Gia gia... việc ấy cha định thế nào?

- Việc ấy còn phải đợi ý kiến của tiểu hiệp mới được. Thôi, con hãy vào động an nghỉ, để cho cha lo liệu thu xếp cho!

Hoa Trung Tú âu yếm đưa mắt nhìn Tử Lăng, đôi môi khẽ nhếch một nụ cười sung sướng, nàng không nói thêm một lời nào, quàng quả nhằm phía hậu động cất bước.

Tử Lăng vội nheo mày thốt:

- Hoa cô nương, còn việc hứa dẫn tại hạ đến gặp mặt lão già ấy chưa xong, sao vội bỏ đi?

Nói xong, chàng định nhún mình định đuổi theo thiếu nữ.

Lão già vội đưa tay ra ngăn cản, rồi cười bảo:

- Có chuyện chi quan trọng, tiểu hiệp hãy tự tiện giao ước cùng lão phu là được rồi.

Tử Lăng đành phải dừng bước, chắp tay vái chào:

- Lão tiền bối chính là Ngũ Độc Thần Quân đây à?

Người nọ chăm chú nhìn chàng, gạn hỏi:

- Thiếu hiệp còn nhỏ tuổi, tại sao biết được lão phu?

Tử Lăng trầm nghĩ:

"Hừ, nếu không có sự liên quan đến Giang Thu Lăng, ta cũng chả cần biết đến bản mặt của người làm gì."

Chàng nhã nhặn đáp:

- Tên tuổi của lão tiền bối vang dội khắp giới giang hồ, giới võ lâm đều nghe danh biết tiếng, lẽ dĩ nhiên tôi cũng nghe danh rất lâu, nhưng mãi đến hôm nay mới có cơ hội hân hạnh được diện kiến. Thưa lão tiền bối...! Ban nãy lệnh ái có hứa sẽ dẫn tại hạ đến gặp mặt một lão già đi lạc vào đây! Mong lão tiền bối nhớ lời.

Ngũ Độc Thần Quân cười ha hả:

- À...! Tiểu hiệp định gặp mặt lão già lùn Nhất Thốc Dã Tẩu đấy à?

- Vâng...! Phải đấy...! Hiện tại lão ấy ở đâu...? Xin cho tôi gặp mặt.

Lão già chậm rãi thốt:

- Phàm bất cứ kẻ lạ nào vào động này rồi, thì sanh mạng hoàn toàn do lão phu nắm giữ...! Lão ta đương nhiên cũng phải thế.

Tử Lăng nheo mày:

- Như thế thì lão ta đã là tù nhân của động này rồi à?
- Lẽ tự nhiên là đúng như vậy.
- Lão tiền bối định cho tôi gặp mặt lão ta chứ?

Ngũ Độc Thần Quân hơi do dự:

- Theo quy lệ của bốn động, thì việc này không thể chấp nhận được nhưng... trường hợp của tiểu hiệp là ngoại lệ, vì có lời mời của con gái lão. À này, lão già ấy cùng tiểu hiệp có quan hệ gì?

- Tôi và lão ấy là hai bạn chí thân, mới biết nhau qua một cuộc bèo mây gặp gỡ.

Ngũ Độc Thần Quân trầm giọng, gạn hỏi:

- Đã không có sự liên quan mật thiết, hà tất phải mạo hiểm vào đây, hay là tiểu hiệp có dụng ý gì khác?

Tử Lăng nổi giận gất to:

- Đã là bạn đồng hành, nếu chẳng may một người gặp hoạn nạn, lẽ đương nhiên phải cứu giúp lẫn nhau, ấy là tôi không đề cập đến lòng nghĩa hiệp sẵn có trong lòng của con nhà võ.

Ngũ Độc Thần Quân mỉm cười dịu giọng:

- Thôi được! Lão phu không truy cứu việc riêng tư của cậu, chúng mình đi vào hậu động rồi sẽ tính.

Nói xong, lão già quay mình đi trước, Tử Lăng đánh bạo theo sau, lòng phân vân phó mặc cho số phận may rủi.

Tử Vong Động ăn sâu vào lòng núi, đi sâu vào động càng rộng rãi, hang ngách rất nhiều. Lão già dẫn chàng đi quanh co nhiều ngã, chàng cảm thấy như lạc vào Mê Cung, nếu không người dẫn dắt, chắc chắn sẽ lạc lối mất.

Hai bên vách đá đầy đầy những thú độc. Nào rít, thềm thù, nhên nhện, thần lằn, và đủ các loại rắn độc.

Nhìn kỹ lại là những xác của thú ấy đã chết từ lâu, được ướp khô kỹ lưỡng, thoát trông cực giống như vật còn sống, đang đe dọa kẻ nhất gan.

Tử Lăng bắn khoắn cất tiếng hỏi:

- Lão tiền bối tự xưng là Ngũ Độc Thần Quân, trong động lại đầy ngũ độc, hang này sao không gọi là Ngũ Độc cho có vẻ thích hợp hơn không?

Lão già cười ha hả:

- Các hạ chưa hiểu rõ nguyên nhân, vì một khi kẻ lạ bước chân vào đây rồi thì không còn sống sót để đi ra, cho nên mới mệnh danh là Tử Vong Động.

- Thế thì tại hạ cũng bị liệt vào số phận của những người ấy à?

Lão già mỉm cười:

- Các hạ tuy là khách quý của tiền nữ, nhưng không thể ngoại lệ được.

Tử Lăng cả kinh đứng dừng lại.

- Lòng thù địch của lão tiền bối đối với tại hạ lại nặng đến thế kia ư?

Lão già xua hai tay:

- Thật không giấu gì các hạ, động này địa thế cực kỳ đặc biệt, một khi kẻ lạ mặt nào đặt chân vào đây, thì một khí độc có sẵn nơi đây sẽ xâm nhập vào cơ thể một cách âm thầm, trong vòng bảy ngày, cốt tủy sẽ khô cạn rồi thác!

Tử Lăng mỉm cười hỏi gặng:

- Nếu thế thì tất cả những người ở nơi đây đã chết từ lâu rồi. Tại sao vẫn còn sống nhăn kia mà?

Lão già chậm rãi giải thích:

- Nơi sau động chúng tôi có mọc một giống cây rất đặc biệt, giống cây này có đặc tính là chỉ sinh những quả nhưng không có lá, bốn mùa xuân, hạ, thu, đông đều có quả đầy cây, chỉ cần ăn một quả, thì độc tố bảy ngày sẽ không phát lên, nhưng sau bảy ngày lại phải dùng lại, vì độc tố vĩnh viễn không giải dứt ra được.

-Ồ... Tại sao không đem giống cây ấy đi trồng vào nơi khác, để một khi ra khỏi nơi đây cơ thể con người không bị tiềm nhiễm nữa, chừng ấy mình sẽ dùng thêm vài quả, sẽ khỏi nhiễm độc vĩnh viễn chẳng là thượng sách hơn không?

Ngũ Độc Thần Quân trầm ngâm đáp:

- Tạo hóa sanh vạn vật, mỗi một vật đều có sự huyền diệu của nó, giống cây này nếu đem đi trồng ở một nơi khác, chỉ trong một ngày là nó sẽ héo chết ngay...

- Theo lời lão tiền bối, thì mặc dù nơi đây đầy dẫy độc khí, nhưng vì giống cây đặc biệt ấy, mà số người cư trú không thể rời đây quá bảy ngày được chứ gì...?

- Tiểu hiệp nói rất đúng... Mười mấy năm về trước, lão phu tìm được động này, thấy động rộng rãi khoan khoái, ngoài động cảnh sắc rất nên thơ, nên định lưu trú ở đây suốt đời, cả gia đình đều di cư đến đây cư trú. Nhưng không được bao lâu, người trong gia đình chết dần, chết mòn, chỉ còn lại lão phu và người con gái nhỏ năm tuổi! Khi tử thần gần gọi đến tên lão, thì ngẫu nhiên một hôm lão phu ăn được một quả của giống cây này...! Từ đấy trở đi, lão phu hiểu rõ sự ích lợi huyền diệu của nó...

Tử Lăng ngẫm nghĩ giây lát, rồi hỏi:

- Như thế thì những người ở trong động này mỗi bảy hôm lại phải ăn quả của giống cây ấy một lần...?

- Không riêng gì số người ở đây, mà tất cả những ai đặt chân vào động này, nếu trọng sanh mạng của mình, tất nhiên phải ở lại trong động, để nhờ những quả ấy để sống còn...

Tử Lăng bắn khoắn hỏi tiếp:

- Trong số người ở lại đây, có rất nhiều người vô tình đi lạc, hoặc vì thám hiểm mà đến, cũng phải chịu kiếp sống nô lệ suốt đời à?

- Số phận của tiểu hiệp cũng phải thế, lời tục có câu "chết tốt sao bằng sống cực", nếu có một phương tiện nào để mưu cầu sự sống sót, có ai đành đi chịu chết bao giờ...

Tử Lăng cười nhạt:

- Theo ý của tại hạ, mặc dù có chết đi nữa, cũng nhất quyết không chịu ở trong địa ngục này để mai một suốt đời.

Ngũ Độc Thần Quân khẽ mỉm cười:

- Hiện tại chúng mình hãy tạm gác chuyện ấy lại, mau đi về hậu động, họ đang chờ đón chúng mình ở đấy...

Chẳng đợi nói xong, lão liền quay mình cất bước đi trước.

- o O o -